Marea încrâncenare a războiului a încetat. Şi în toate capitalele lumii, cetățenii, lăsând armele şi obiceiurile bătăliilor, s'au reîntors la ocupațiile lor paşnice. Şi printre ele, la sport

Intrecerile sportive şi-au reluat astfel locul cuvenit, adunând pe stadioane mii şi mii de oameni, înfrățiți acum sub flamura aceleeaşi idei

TOT CE E NOU LA PARIS — LONDRA — NEW-YORK

FRANȚA posedă 150 stațiuni pentru sporturi de iarnă

Un reportaj în care sportul se îmbină cu geografia şi cu literatura

Dacă l'ați citit pe Alphonse Daudet, vă amintiți desigur de stilul pitoresc în care descrie el crestele înzăpezite ale munților Franței, în pasajul „Tartarin în Alpi".

In textul lui Alphonse Daudet impresionează în deosebi greutățile prin care trebue să treacă cel care este nevoit să străbată Alpii în plină iarnă, cu vântul urlând înfiorător, cu abisurile şi ghiața mişcătoare, datorită cărora moartea pândeşte la fiecare pas pe îndrăznețul explorator.

Asta se întâmpla însă cu 200 de ani în urmă. Astăzi, Tartarin ar putea să înfrunte Alpii cu mâinile în buzunar, dacă se poate spune aşa, căci peste tot sunt presărate stațiuni meteorologice, hoteluri moderne şi cabane, unde poți afla oricând înălțimea zăpezii, temperatura şi viteza vântului...

„Trenul de zăpadă"

Nu există o țară mai propice sporturilor de iarnă decât Franța.

In timpul dominației nemțeşti, patrioții francezi găseau adăpost în plaiurile ospitaliere ale Alpilor, şi nu odată au coborît skiorii maquis din munții Savoyei, atacând detaşamentele naziste cari manevrau în câmpie.

In sezonul acesta, Franța are 150 stațiuni pentru sporturi de iarnă, majoritatea posedând un echipament ultramodern.

In timpul sezonului, stațiunile de iarnă sunt teatrul unui adevărat pelerinaj de vizitatori, francezi şi străini, căci câmpurile de zăpadă dela *Chamonix, Combloux* sau *Mégève* se caracterizează prin varietatea pantelor, câteodată line pentru începători şi de multe ori cu denivelațiuni chiar primejdioase, pentru sportivii mai încercați.

In sfârşit, munții sunt atât de bine împărțiți pe pământul Franței, încât foarte puține stațiuni de iarnă se găsesc la mai mult de o noapte de mers cu trenul.

In felul acesta, chiar sportivii din Paris pot lua, la sfârşitul săptămânii, unul din trenurile rapide, denumite poetic „trenuri de zăpadă", ca să petreacă week-endul în Jura sau în Alpi.

Datorită înlesnirilor făcute de diferitele birouri de voiaj, oameni din toate clasele sociale pot astăzi practica sporturile de iarnă în stațiunile de lux, cum ar fi *Benil, Mont-Genèvre* sau *Chamonix* şi unde înainte nu-şi puteau permite un „séjour" decât cei privilegiați.

După cincizeci de ani

Dela înființarea primelor stațiuni de iarnă au trecut abea cincizeci de ani.

Dar câtă diferență între aspectul primelor stațiuni înființate şi înfățişarea pe care o au astăzi!

Este o deosebire tot atât de mare ca şi cea care se poate vedea în evoluția îmbrăcămintii skiorilor.

Astăzi nu mai există nicio stațiune de iarnă care să nu posede patinoare naturale sau artificiale, luminate şi noaptea, piste pentru bobsleigh. Din loc în loc sunt presărate case de adăpost în stil elvețian.

De asemeni, nu există sport care să nu se practice în aceste stațiuni de iarnă: patinaj, bob, săniuța. Skiul, ca în toate părțile, este şi aici la loc de cinste, practicându-se fie pe pistă, fie pe trambulină sau în forma lui generică: skiul turistic, care comportă curse de coborîre, de fond sau semi-fond.

Dar, stațiunile din Alpi sau Jura nu sunt frecventate exclusiv de sportivi; mulți turişti vin aici pentru aerul binefăcător, alții pentru a se odihni după munca din oraş şi unii chiar din simplă curiozitate.

In orice caz, oricare ar fi scopul voiajului — dragostea de sport, curiozitatea sau refacerea sănătății — nu avem decât să ne alegem localitatea care ne convine mai mult: Morzine *sau* Beaufortin *cu minunatele lor împrejurimi pitoreşti,* Revard *sau* Grenoble *cu excelentele piste de fond pentru ski,* Saint Véran *sau* Abries *pentru bobsleigh şi helioterapie,* Chamonix, Vanoise, Mégève *sau* Brianconnais *pentru pantele lor extraordinare, care se pretează foarte bine skiului turistic.*

Intre Alpi şi Coasta de Azur

Fiecare din aceste stațiuni a văzut perindându-se persoane purtând cele mai ilustre nume din Franța şi chiar din Europa.

Astfel la Chamonix, chiar când sporturile de iarnă nu erau cunoscute, mulți din oamenii mari ai Franței veneau să viziteze cele mai frumoase plaiuri ale Alpilor. La Chamonix a scris Chateaubriand „Les Martyrs" şi Victor Hugo a zămislit multe din poemele sale. Tot aici s'a înfiripat idila dintre George Sand şi Chopin, iar marele Goethe n'a vrut să părăsească Franța până n'a vizitat încântătoarea regiune.

Inaintând pe coastele Alpilor, ajungem la Coasta de Azur. Aici, dimineața putem face baie în apele însorite ale Mediteranei, pentru ca în după-amiaza aceleiaşi zile să putem gusta din plăcerile pe care ni le oferă zăpada la *Benil, Allos, Cayolle, Peira-Cava* sau *Saint-Martin-de-Vésubie.*

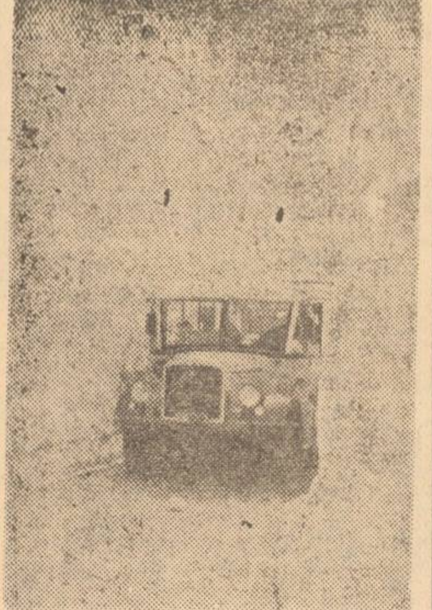
Dacă Alpii sunt renumiți pentru pitorescul priveliştilor, munții Jura au în schimb regiuni foarte ospitaliere pentru skiori.

Dela *Pontarlier*, un mic tren de munte se cațără curagios ajungând până la *Jangue*, iar dela *Morez*, funicularul nu face mai mult de o oră până la *Rousses.*

Minunatele regiuni din Alpi şi Jura au inspirat de-a-lungul anilor pe artişti şi scriitori, dela Eustache Deschamps la Ruskin, André Theuriet şi Louis Pergaud; dar toți aceştia n'au cunoscut munții decât vara.

Oare ce poet sau romancier sportiv va căuta să descrie aceşti munți iarna, în care cerul, zăpada şi sportul formează feeria albă a nemărginitului?

S. Safianu

Drumul prin defileu

La saint Véran, pista pentru bobsleigh este amenajată cu o maşină specială

Scurte ştiri

LONDRA, 22, (prin radio). — Ca ultima etapă a campionatului de rugby, U. S. din **Portsmouth**, valoroasa grupare americană, a reuşit să dispună de **Oxford University** cu scorul 12—3.

Americanii au presat tot timpul, cei dela Oxford au avut câteva ocazii pe cari n'au ştiut să le exploateze.

★

In cadrul aceluiaş campionat, Cambridge University *a obținut o victorie binemeritată asupra echipei* Richmond *cu scorul de 10—6.*

Gregony, backul dela Richmond a fost cel mai bun de pe teren, dar n'a putut rezista multă vreme atacului impetuos al celor dela Richmond, în care a excelat fly-halful Kirby.

★

NEW-YORK, 22 (prin radio). — Joe Louis, campionul mondial de box la toate categoriile, care a fost demobilizat acum câteva luni, a reluat intens antrenamentul, sub supravegherea managerului său.

Este cert că în primele luni ale anului 1946, „Mitraliera din Detroit" îşi va pune titlul în joc, dar deocamdată se păstrează o rezervă absolută cu privire la identitatea chalangerului său.

Eri după amiază, Joe Louis a participat la tradiționala serbare a pomului de Crăciun, la un orfelinat pentru copiii din Harlem, cartierul negrilor din New-York.

Baseballul este Sportul No 1 în USA

Poate că titlul acestui reportaj va mira pe mulți. „Cum poate oare baseballul, un sport de care noi abea am auzit şi care — după câte ştim — nu se practică în nicio parte a Europei, să fie sportul nr. 1 al Statelor Unite?" Aceasta va fi întrebarea pe care şi-o vor pune cu siguranță cititorii noştri.

Şi totuşi, aşa este!

Lângă marile teatre şi cinematografe de pe Broadway sau strada 42, se găsesc şi săli în care se joacă în fiecare seară — notați bine: în fiecare seară — matchuri de baseball, urmărite cu mare interes de numeroşii spectatori entuziaşti, care de multe ori plătesc un loc cu leafa pe o săptămână a unui funcționar mijlociu.

Căci baseballul este ceva specific american, cum ar fi de pildă chewing-gumul sau inamicul public...

Senatorii dela Washington, Indienii dela Cleveland şi alții

Fiecare american care se respectă, are câte o echipă favorită, ale cărei performanțe le urmăreşte zi de zi, pe care o încurajează la matchuri cu aplauze sau o flueră atunci când nu joacă bine.

In loji, staluri sau tribune se pun pariuri pe sume mai mari sau mai mici, după cum îşi poate permite fiecare.

Echipele cari participă la Campionatul Național de baseball, reprezentând oraşele principale ale Statelor Unite, sunt împărțite pe două ligi: „Național League" şi „American League".

Dar niciun american nu-şi intitulează echipa favorită cu numele adevărat, ci îi dă tot felul de porecle.

Astfel, cei dela Cleveland sunt „Indienii" cei din Washington „Senatorii", cei din Pittsburgh „Pirații".

Jucătorii dela Philadelphia sunt numiți pur şi simplu „Phillies", iar cei dela St. Louis „Browns", după culoarea tricourilor ce le poartă.

Jucătorii dela Detroit poartă numele „Tigrii", dar adversarii lor pretind că ei singuri şi-au pus numele acesta...

In orice caz, Detroit deține până acum şefia în clasamentul Ligii Americane, desmințind astfel svonurile răutăcioase.

La St. Louis, în postul de „catcher", joacă Pete Gray. Asta n'ar fi nimic extraordinar, numai că Gray are o singură mână!

Când avea 6 ani, el a suferit un accident de automobil, trebuind să-i se amputeze o mână.

Actualmente este atât de bun în postul său, încât antrenorul echipei, Luke Sewell, l-a numit într'un interview acordat unui ziar new-yorkez „the one-armed wonder", adică „minunea cu o singură mână".

In anul 1945, Pete Gray a luat parte la peste 70 de matchuri cu echipa sa.

De curând, un reporter a reuşit să obțină o ştire senzațională: Ben Chapman, cotat ca cel mai bun antrenor de baseball din „Lumea Nouă", a semnat un contract de un an cu Philadelphia. Pentru americani, aceasta a fost într'adevăr o ştire senzațională, căci angajarea lui Ben Chapman la „Phillie" înseamnă cu siguranță răsturnarea ordinei în clasament şi începutul unui lung şir de surprize.

Hugh Mulcahy, excelentul „right-hander" a fost şi el demobilizat şi îşi va ocupa vechiul său post la Philadelphia.

De asemeni, „Phillie" a reuşit să facă o achiziție valoroasă: Phil Marchildon, un canadian, pilot pe unul din bombardierele dela „Royal Canadian Air Force", care recent s'a întors în America, după ce a stat peste un an într'un lagăr nazist, fiind luat prizonier la un raid asupra Germaniei.

Acestea sunt „atou"-urile pe care Philadelphia le va arunca în joc la viitorul campionat şi trebue să recunoaştem că nu sunt din cele mai slabe

Baschallul e un joc dur. Portarul este echipat cu un coif din Evul Mediu, un plastron de scrimeur şi la picioare poartă apărătoare de metal

Baseball în Harlem

Fie din cauza afinității dintre ei, sau poate din alte motive, negrii din New-York au un cartier exclusiv al lor: Harlem.

Pentru mulți Harlem este sinonim cu „lift-boy". „box" sau „jazz"; este influența filmelor pe care ni le dărueşte Hollywoodul din abundență.

Negrii din Harlem sunt, în majoritate, lucrători, mici funcționari şi chiar liber profesionişti; ei au avut un succes destul de mare în meseriile lor.

Mai presus de toate ei iubesc baseballul, pe care îl privesc ca sportul lor național.

Acum câtva timp, câteva personalități de culoare, ca actorul Bill Robinson, judecătorul Myles A. Paige, scriitorul A. de Mille şi ziaristul Ted Parton, au decis să organizeze un match de baseball, ale cărui beneficii să fie date în folosul copiilor orfani din Harlem.

Matchul s'a disputat între echipele „Yankees" şi „David House", ambele având numai jucători negri.

„Yankees" este echipa care reprezintă oraşul New-York la campionat şi toți cetățenii negri din Statele Unite sunt mândri de performanțele remarcabile pe care le-a realizat şi cari se oglindesc fidel în clasament.

Dar nici „David House" nu este o formație de lepădat, având un palmares excelent: astfel se explică faptul că la acest match au asistat peste 70.000 spectatori.

Pe stadionul din Harlem, spectatorii sunt negri, cele două echipe sunt negre şi chiar speakerul, care comentează pentru mulțime peripețiile partidei, este negru.

Rețeta încasărilor a fost formidabilă; cu banii aceştia se vor crea cursuri serale şi terenuri de sport pentru micii negri, cari toată ziua colindă străzile Harlemului fără rost şi a căror dorință fierbinte este să devie ...gangsteri, aşa cum au văzut în flime pe idolii lor, James Cagney şi George Raft.

Datorită baseballului, probabil că „inamicul public nr. 1" nu va fi un negru.

H. Matei

LA „LOUGHBOROUGH College" în ANGLIA se întrebuințează cele mai moderne metode de antrenament

O serie de experiențe interesante pe un stadion care a costat 63 mii de lire sterline şi pe care evoluiază studenți din cele cinci continente ale globului

Anglia este o țară eminamente sportivă. Acesta este un adevăr pe care Englezii l-au demonstrat de nenumărate ori şi care a ajuns să fie valabil şi față de celelalte națiuni ale globului.

Fiecare şcoală din țara Albionului, liceu sau universitate, are câțiva profesori de educație fizică şi antrenori de sport, căci după pedagogia britanică, cultura corpului stă pe plan de egalitate cu cultura minții şi a sufletului.

Un exemplu concludent în această privință îl formează „Loughborough College".

63.000 lire sterline...

La „Loughborough College" câțiva kilometri pătrați sunt amenajați exclusiv pentru terenuri de sport, având terenuri de foot-ball, de rugby, de polo, criket şi golf.

Marile clădiri conțin arene pentru box şi lupte. Bazinul de înot, acoperit este unic în toată lumea, având utilajul cel mai modern. Pereții sunt de sticlă, permițând instructorului să urmărească mişcările celui care înoată chiar atunci când este sub apă, iar un microfon îi permite să-i transmită sfaturile necesare.

Aceste clădiri a costat nu mai puțin de 45.000 lire, iar alte 18.000 lire au fost cheltuite pentru construirea unui stadion atletic, care este actualmente cel mai bun din insulele britanice.

Peste câteva luni, clădirea va fi îmbogățită cu un „court" de tennis, ceeace va permite studenților să practice „sportul alb" şi iarna.

O facultate pentru cultură fizică

Dar, Loughborough College posedă ceva mai mult decât terenurile sale de sport; o secție specială, numită „School of Athletics, Games and Physical Education", adică o facultate de cultură fizică — cum am spune noi — permite studenților să se specializeze în orice ramură sportivă doresc ei şi — mai ales — posedă aptitudine.

Această secție a fost înființată în 1936 şi cursurile au o durată de trei ani.

Aici studenții învață cum să ia un start într'o alergare de viteză, care trebue să fie poziția corpului într'o cursă cu obstacole, care sunt regulile de joc în toate sporturile şi ce trebue să facă pe teren, la un match, în orice port ar juca.

Experiențe interesante

Stadionul posedă un teren în care se poate produce — artificial — un curent de aer; în felul acesta, elevii secției de cultură fizică învață cum trebue să alerge cu vântul în față sau cu vântul în spate...

La experiențele cari s'au făcut cu aruncarea discului atunci când suflă vântul, s'a ajuns la rezultate foarte interesante, de cari sunt mândri atât studenții cât şi profesorii: s'a demonstrat, atât practic cât şi teoretic — pe hârtie — că discul sboară mai departe contra unui vânt care bate cu optsprezece mile pe oră, decât atunci când are în spate un vânt care are aceeaşi viteză.

Rezultatul acesta paradoxal a fost explicat în mod grafic prin poziția pe care o are discul în timpul traectoriei, poziție care este mai favorabilă atunci când sboară contra vântului.

Bineînțeles că toate aceste experiențe s'au făcut lansându-se discul cu ajutorul unei catapulte special construită, căci mâna omului care aruncă discul este supusă condiției fizice şi nu oferă certitudinea că va întrebuința de mai multe ori aceeaşi energie.

Start...!

Studenți din toate părțile lumii

Astăzi, această şcoală are o reputație mondială şi multe guverne străine au trimis specialişti pentru a studia metodele de antrenament ce se întrebuințează aici

Aceştia au făcut rapoarte excelente şi în curând au sosit la Loughborough College tineri din Australia, Burma, China, Creta, Danemarca, Egipt, Franța, Grecia, Olanda, Irac, India, Noua Zeelandă şi Africa de Sud.

Studenții străini s'au întors — sau se vor întoarce în curând — în patria lor, pentru a ocupa posturi de instructori şi antrenori de sport.

Absolvenții englezi au fost plasați în diferite şcoli ca profesori de educație fizică sau la marile întreprinderi industriale ca antrenori.

Deviza celor dela Loughborough College este: „Nu poți practica bine un sport, decât atunci când îl înțelegi" şi în toate celelalte colegii din Anglia, această deviză a fost adoptată. Iar promoțiile de tineri pe cari le vor da aceste universități, vor fi sportivi excelenți şi — mai ales — vor avea acel spirit de sportivitate care lipseşte multora.

Marcel Cerdan boxează în primele zile ale lunii Ianuarie

PARIS, 22 (prin radio). — Matchul de box dintre Marcel Cerdan, fostul campion european la categoria mijlocie, şi campionul britanic Jack Mc. Avoy, care urma să se dispute mâine, a fost amânat.

Este probabil că el va avea loc în primele zile ale lunii Ianuarie, în cadrul unei mari reuniuni internaționale.

RUDY HIDEN portarul care râde

Un debut promițător în oraşul valsului. Portarul Austriei şi vedetă a Europei- Artist de varieteu şi creator de modă la Paris

Jucătorii de foot-ball sunt ca vedetele teatrului de revistă. Intâiu descoperirea, apoi lansarea, timpul de strălucire pe scenele marilor teatre, iar pe urmă pălirea din cauza bătrâneții inevitabile.

Destinul acesta implacabil urăreşte şi pe vedetele foot-ballului, iar asemănările cu vedetele teatrale, merg de multe ori până la cele mai mici amănunte.

Şi ca şi ele, vedetele foot-ballului au o perioadă mai lungă de strălucire ardentă, după care urmează decadența şi încet dar sigur, uitarea.

La Viena capitala imperiului habsburgic, în ritmul valsurilor lui Strauss, se dansa, se cânta, şi viața îşi urma cursul în ¾ de tact şi veselie.

Răsboiul era încă departe. In această lume fără griji, se naşte într'o noapte de iarnă feerică — cum numai la Viena de altă dată se putea vedea — Rudy Hiden.

Desigur că ursitoarele puteau prevedea în micul Rudy un splendid interpret al lui Strauss, sau un mare dansator ce va duce faima vechei Austrii peste hotare, dar în nici un caz un foot-balist.

Şi totuşi Rudy îşi va desvolta talentul pe terenul de sport, oprind din amândouă proorocirile ceva îl va conduce ca o forță lăuntrică.

La 8 ani, Rudy Hiden era portarul de foot-ball al şcolii unde învăța. El învățase technica sportului ce lua avânt, la fel ca şi atitudini fotogenice pentru aparatele fotografice cari începeau să se perfecționeze.

Portar al Wunderteamului

Şi anii trec, iar valoarea tânărului Rudy începe să fie cunoscută.

Nu mai era decât un pas, pentru ca Rudy să cunoască gloria, după debutul promițător dela F. C. Graz.

Ochiul observator al lui Hugo Meisl a găsit în Hiden pe viitorul portar al Wunderteamului.

Şi rând pe rând, Hiden devenit tot atât de popular ca şi valsurile lui Strauss, apără poarta nouii Austrii, cucerind gloria cu o eleganță proprie.

Dela Viena la Paris

Faima lui Hiden a depăşit de mult hotarele Austriei, iar Franța îl tenta de mult pe frumosul Rudy.

O scurtă convorbiree avu loc atunci între el şi I. B. Lewy, preşedintele lui Racing Club-Paris.

Era în 1933. Hiden şi-a făcut valiza în care n'a pus decât echipamentul şi două schimburi şi a trecut granița într'un amurg de toamnă. Romantismul lui Strauss stăpânea pe transfug.

Plecarea s'a făcut într'o Joi, iar Duminică Rudy Hiden apărea de sub tribună împreună cu cei 10 jucători ai Racingului.

Lumea aştepta cu nerăbdare pe „austriac", iar prima minge prinsă de Hiden a fost făcută printr'un plongeon fotogenic.

Trei ani mai târziu Racing Club câştiga Cupa Franței, şi desigur capul de afiş îl deținea „austriacul".

Dar şi Cupa şi Campionatul n'a mai fost deținut de Racing, deşi în poartă era cel mai bun portar al Europei

Abia în 1939 Racing va cuceri din nou Cupa Franței.

Artist într'un cabaret...

Ursitoarele au proorocit. Destinul trebuia să urmărească pe Rudy, Dar în loc de dansator, Hiden va deveni vedetă de varieteu.

La cabaretul unde se produce, Hiden apărea echipat într'un impecabil costum de portar, iar spectatorii îi băteau câte un „11" mtr. Cel ce marca primea un premiu.

O îndeletnicire interesantă pentru cel care trăia pentru reclamă.

Şi creator de modă

Portarul care râde, care prindea mingile sau primea goalurile cu aceiaş seninătate era creatorul modei.

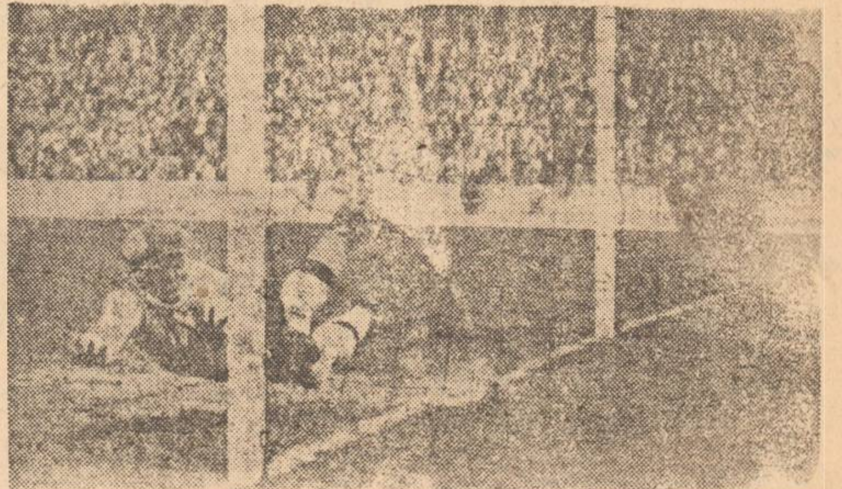
Fantezia de culori a echipamentului său dădeau tonul modei, iar parizienele arborau începând de a doua zi culorile purtate de Rudy.

Intr'o Duminică Rudy a venit îmbrăcat complect în violet. Şapcă, sweeter, chiloți şi jambiere violet.

Hiden a primit în ziua acea câteva goaluri şi Racing a pierdut.

Violet i-a fost de rău augur lui Hiden dar moda a fost creată.

R. Hoinaru

Un plongeon fotogenic, care dovedeşte totuşi că „Vedeta" este tot muritoare